

Ο κόσμος αλλάζει. Η Ευρώπη μπορεί;

Πέμπτη 23 Μαΐου 2024 | 17:30 μ.μ.

Φάρος, Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα
Σταύρος Νιάρχος

24.05.2024

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Εκδήλωση ΣΕΒ για τις Ευρωεκλογές 2024: «Ο κόσμος αλλάζει. Η Ευρώπη μπορεί;»

Βασικά σημεία από τη συζήτηση που διοργάνωσε ο ΣΕΒ για το παρόν και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε έναν κόσμο που αλλάζει με μεγάλη ταχύτητα.

Συμμετείχαν ο κ. Δημήτρης Παπαλεξόπουλος, Πρόεδρος ΔΣ ΣΕΒ και Αντιπρόεδρος; ERT (Δ.Π.) και ο κ. Ευάγγελος Μυτιληναίος, Αντιπρόεδρος ΣΕΒ και Πρόεδρος της Eurometaux (Ε.Μ.) υπό το συντονισμό του κ. Αλέξη Παπαχελά, Διευθυντή, εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (ΑΠ).

ΔΠ: Η Ευρώπη είναι το σπίτι μας. Σε έναν κόσμο που αλλάζει πολύ γρήγορα, πασχίζει να βρει βηματισμό, πασχίζει να βρει κατεύθυνση. Κι έχουμε πολλές ενδείξεις ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά. Έχει μία μακροχρόνια απώλεια ανταγωνιστικότητας τα τελευταία 25 χρόνια που μάλλον μοιάζει να επιταχύνεται. Έχει ρυθμούς ανάπτυξης πολύ χαμηλότερους από τον υπόλοιπο κόσμο, στην πλειοψηφία του, καλά από την Ασία, αλλά και από τις Η.Π.Α. Μοιάζει λίγο – πολύ να έχει χάσει τις περισσότερες ελπίδες να είναι τεχνολογικά στην κορυφή του κόσμου. Έχει αδυνατίσει και πάρα πολύ γεωπολιτικά. Αν τα βάλουμε όλα αυτά μαζί, είμαστε σε μία κρίσιμη καμπή στην οποία χρειάζεται πραγματικά μία ευρωπαϊκή επανεκκίνηση, η οποία να δώσει πολύ περισσότερη έμφαση στην ανάπτυξη και την ανταγωνιστικότητα. Διότι η προϋπόθεση για να έχουμε μία Ευρώπη πιο ισχυρή, πιο ανεξάρτητη, να μπορούμε να επενδύσουμε αυτά που χρειαζόμαστε στην κοινωνία, στο περιβάλλον, στον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής, στην άμυνα, είναι να έχουμε την ανάπτυξη. Χωρίς ανάπτυξη, ο κύκλος αυτός δεν τετραγωνίζεται, δε μπορούμε να τα έχουμε όλα. Αυτό το βασικό μήνυμα θέλαμε να αναδείξουμε με τη σημερινή εκδήλωση, το οποίο δε συζητιέται πάρα πολύ δυστυχώς. Στη φετινή χρονιά θα διαλέξουμε, όχι μόνο, το Ευρωκοινοβούλιο, αλλά και την ηγεσία της Ε.Ε. που θα μας πάει μέχρι το τέλος της κρίσιμης αυτής δεκαετίας.

ΑΠ: Οι δυο σας έχετε ένα κοινό χαρακτηριστικό. Έχετε και κάποιους ρόλους σε ευρωπαϊκά όργανα – του κλάδου. Θέλω να σας ρωτήσω κ. Μυτιληναίε, αυτό που λέει ο κ. Παπαλεξόπουλος. Η Ευρώπη μένει πίσω. Σε σχέση με την Αμερική, την Ασία, από πλευράς επενδύσεων, κεφαλαίων κ.ο.κ. Είναι κάτι που συζητιέται στα κέντρα αποφάσεων στις Βρυξέλλες, έχουν καταλάβει το πρόβλημα ή κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου να το πω έτσι;

ΕΜ: Δυστυχώς, ο τρόπος με τον οποίο είναι δομημένη η Ε.Ε. αυτή τη στιγμή, οι βασικοί θεσμοί της Ε.Ε., ήταν καλός για τη Λισαβόνα του 2007 (σ.σ. αναφορά στη μεταρρυθμιστική συνθήκη που τροποποίησε τις ιδρυτικές συνθήκες της Ε.Ε.), αλλά είμαστε στο 2024. Δεν έχει αλλάξει τίποτα και έχουμε μία Κομισιόν, η οποία δεν έχει καμία λογοδοσία. Ανεξάρτητα από τα πιο δίκαια αιτήματα. Έχουμε μία εσωτερική αγορά, «single market» που σιγά – σιγά αποσυντίθεται, διότι οι χώρες βλέποντας ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να ανταποκριθεί, έτσι όπως είναι δομημένο το σύστημα, κάθε μία χώρα και κάνει ό,τι θέλει. Σήμερα το μεσημέρι έμαθα ότι η κυβέρνηση του Βελγίου έδωσε σε μία πολύ μεγάλη χαλυβουργική εταιρεία μία επιδότηση 500 εκατομμύρια

ευρώ για 10 έτη για να μπορέσει να ανταποκριθεί, να μη σβήσει τις υφικαμίνους, σε μία επιχείρηση που απασχολεί πάρα πολλές χιλιάδες εργαζομένους. Δε ρώτησε την Ε.Ε. Το «single market» αρχίζει από μόνο του και καταρρέει. Η Γερμανία το έχει ξεκινήσει από μήνες. Άρα το πρώτο θέμα για μένα, θα ήταν η εσωτερική συνοχή της Ε.Ε., μαζί με την κοινωνική συνοχή, η οποία και αυτή κλονίζεται.

ΑΠ.: Μπαίνει ένα θέμα βιομηχανικής πολιτικής για πρώτη φορά, σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Υπάρχει μία συνειδητοποίηση ότι όλη αυτή η ιστορία με τους στόχους για το 2030 είναι ανέφικτη και θα μας πάει ακόμα πιο πίσω από πλευράς ανταγωνιστικότητας. Βλέπουμε μία προσπάθεια να έρθει παραγωγή μικροσίπ και άλλων πραγμάτων στην Ευρώπη. Έχουν απτό αντίκτυπο;

ΔΠ: Η Ευρώπη κάνει βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση, σε θέματα βιομηχανικής πολιτικής, αλλά υπάρχει ανάγκη μεγαλύτερης φιλοδοξίας για να αντιμετωπιστεί το μέγεθος των προκλήσεων που έχουμε τώρα. Κάποια πράγματα, είναι νομίζω εύκολο να συμφωνήσουμε ότι τα χρειαζόμαστε: λιγότερη γραφειοκρατία, περισσότερη επένδυση στις δεξιότητες, περισσότερη καινοτομία, να πάμε πιο γρήγορα στις υποδομές. Σε αυτά θα συμφωνήσουμε εύκολα.

Τα πιο δύσκολα είναι αυτά στα οποία συγκρούονται αντίρροπες προτεραιότητες για την Ευρώπη. Όταν ο υπόλοιπος κόσμος, με πρωτοστατούσες και τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Κίνα, έχει ξεκάθαρες βιομηχανικές πολιτικές που απροκάλυπτα βάλλουν εναντίον του ελεύθερου εμπορίου, τι κάνει η Ευρώπη; Η Ευρώπη έχει υπερασπιστεί και υπερασπίζεται ακόμα το ελεύθερο εμπόριο, που επί δεκαετίες ήταν η βάση της ευμάρειας της Ευρώπης. Το κάνει σε σημείο που τώρα κατηγορείται, σχεδόν, για αφέλεια πια.

Άλλο παράδειγμα προς την ίδια κατεύθυνση. Η Ευρώπη έχει μία πολιτική ανταγωνισμού, εδώ και πολλά χρόνια, στην οποία μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ωφέλησε τον Ευρωπαίο καταναλωτή, περισσότερο από όσο αντίστοιχα η Αμερικάνικη τον Αμερικάνο. Όμως, σε ένα κόσμο όπου έχουμε τρία blocks να ανταγωνίζονται μεταξύ τους, έχει οδηγήσει στο ότι η Ευρώπη, ως επί το πλείστον, σε πολλούς κρίσιμους τεχνολογικούς κλάδους, να μην έχει το μέγεθος των εταιρειών που χρειάζεται για να ανταγωνιστούν τους Αμερικάνους και τους Κινέζους. Οι τηλεπικοινωνίες είναι ένα παράδειγμα. Στις Η.Π.Α. έχουμε τρεις μεγάλους τηλεπικοινωνιακούς παρόχους και έναν ρυθμιστή «regulator», στην Κίνα τέσσερις και έναν και στην Ευρώπη 27 «regulators» και 128 εταιρείες. Πού είναι η κρίσιμη μάζα για να μπορέσει να ανταγωνιστεί; Είμαστε διατεθειμένοι ως Ευρώπη να πούμε ότι θα κοιτάξουμε περισσότερο προς τα έξω και θα φροντίσουμε να είμαστε ανταγωνιστικοί στο διεθνές περιβάλλον; Και μπορούμε να δώσουμε και άλλα παραδείγματα, όπως τις κλιματικές φιλοδοξίες μας. Άρα εγώ θα ξεχώριζα τα πράγματα τα οποία περιλαμβάνουν δύσκολους συμβιβασμούς και θέλουν μία δημοκρατική συζήτηση.

ΑΠ: Έβλεπα διάφορα στοιχεία και διάβασα μία έκθεση του Μάριο Ντράγκι. Αυτό που σου κάνει εντύπωση είναι οι στατιστικές για τα λεγόμενα green field investments. Δηλαδή από το μηδέν επενδύσεις. Όπου βλέπεις πόσο πίσω είναι η Ευρώπη σε σχέση με την Αμερική και την Ασία. Πού οφείλεται αυτό;

ΕΜ: Από πού να αρχίσω; Από το «red-tape» (γραφειοκρατία); Από το καθεστώς αδειοδοτήσεων, από το ενεργειακό κόστος; Στην Ιταλία για να πάρεις μία άδεια και να κάνεις ένα φωτοβολταϊκό σύστημα, είσαι τυχερός αν χρειαστείς πέντε χρόνια, αν όχι, δέκα. Στον Καναδά, είναι κάποιοι μήνες. Καμία σχέση. Εκεί είναι όλα πιο απλοποιημένα, είναι πιο «business – oriented», από ότι «politically oriented».

Brussels Bubble

ΕΜ: Στην Ευρώπη τα πάντα, ακόμα και στις Βρυξέλλες, είναι «politics». Αυτό διαιωνίζεται και έχει δημιουργήσει ένα Brussels' bubble στο οποίο ζουν, δρουν και εφευρίσκουν διάφορα πράγματα, ασχολούνται και αμείβονται πλουσιοπάροχα και πάει έτσι. Το πρόβλημα της Ευρώπης είναι δομικό. Πρέπει να πάμε σε έναν καινούργιο καταστατικό χάρτη, ο οποίος να αλλάξει τα δεδομένα της Λισαβόνας του 2007. Έχουν περάσει δεκαεπτά χρόνια. Αναλογίστετε τι έχει γίνει σε αυτό το διάστημα; Στη λειτουργία της οικονομίας, στην καινοτομία, στην ανταγωνιστικότητα, στην τεχνολογία. Για να μη μπούμε στους πολιτικούς και γεωπολιτικούς

συσχετισμούς, που είναι ένα θέμα πάρα πολύ μεγάλο και για το οποίο η Ευρώπη αποδείχθηκε για πολλοστή φορά ότι δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη.

ΔΠ: Σε πολλά θέματα, από το GDPR μέχρι την τεχνητή νοημοσύνη θέλουμε να πρωτοστατήσουμε δια της υπερ-ρύθμισης και όχι δια της δημιουργίας προστιθέμενης αξίας. Αυτή η γραφειοκρατία, των Βρυξελλών, που αναφέρει και ο κ. Μυτιληναίος τις επιχειρήσεις, όχι τόσο τις μεγάλες αλλά ποια μεσαία επιχείρηση μπορεί να καταλάβει τι γίνεται; Έχουμε έναν ορυμαγδό κανονισμών «hyper regulation» που προστίθενται στη δική μας εγχώρια γραφειοκρατία, Χρειαζόμαστε ένα σοκ ρυθμιστικής απλοποίησης, μία συστηματική προσπάθεια για να δούμε πώς μπορούμε να μειώσουμε αυτή τη γραφειοκρατία.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ

ΕΜ: Να συμπληρώσω ότι έχουμε διαβάσει λίγα πράγματα από αυτά που ετοιμάζεται να πει ο κ. Ντράγκι στο τέλος του μηνός και τα περιμένουμε όλοι με πολύ μεγάλη αγωνία, όπως και περιμένουμε με πολύ μεγάλη αγωνία το αν θα ευοδωθεί η προσπάθεια του κ. Μακρόν να πείσει το Ντράγκι να διεκδικήσει την Προεδρία της Κομισιόν. Θα αλλάξουν πάρα πολλά. Ένα από αυτά που είπε ο Ντράγκι είναι ότι και η πολιτική της άμυνας και της ενέργειας, τα τελευταία χρόνια, στην Ευρώπη, βασίστηκε με ορίζοντα την Ευρώπη. Αυτή την περίοδο, όμως, που η Ευρώπη ανέπτυξε τα ενεργειακά της συστήματα, την αμυντική της θωράκιση, έβλεπε μέσα και αγνοούσε ότι η παγκοσμιοποίηση προχωρούσε πάρα πολύ γρήγορα και μας πρόλαβε και μας ξεπέρασε κατά πολύ. Και τα προβλήματα που υπάρχουν τώρα και στην ενέργεια και στην άμυνα, είναι άλλου είδους, άλλου μεγέθους και άλλης διάστασης. Έχουμε μείνει πίσω. Πρέπει να τα πιάσουμε από την αρχή. Τι σημαίνει ενέργεια; Γιατί η Ευρώπη είναι δομικά ακριβή στην ενέργεια; Επειδή δεν έχει ίδιους πόρους; Τώρα βρήκαμε. Έχουμε άφθονο ήλιο, ανέμους στη Β. Ευρώπη, έχουμε τα πάντα. Είμαστε σε θέση να έχουμε ενεργειακή αυτονομία. Η απάντηση είναι όχι για πάρα πολλά χρόνια. Εδώ κατακλυζόμαστε από ΑΠΕ. Σε λίγο οι διαχειριστές θα αρχίζουν να κλείνουν τους διακόπτες, γιατί έχουμε πολύ περισσότερη ενέργεια από όση μπορούμε να παράξουμε. Όμως αυτήν την ενέργεια δεν έχουμε τι να την κάνουμε γιατί δεν έχουμε καλώδια για να τη μεταφέρουμε. Φτιάξαμε έναν πολύ μεγάλο σταθμό ενέργειας, αλλά ξεχάσαμε να τον συνδέσουμε με το κεντρικό σύστημα. Και τώρα διαπιστώνουμε ξαφνικά, αφού έχουν γίνει επενδύσεις δισεκατομμυρίων ότι πρέπει να ασχοληθούμε λίγο με το «grid»/τα δίκτυα το οποίο σημαίνει μερικά δισεκατομμύρια ακόμα.

Ευρωεκλογές 2024

ΕΜ: Αυτό που βλέπετε στην Ελλάδα να συμβαίνει στην προεκλογική εκστρατεία των εκλογών, που είναι κάτι σαν την Eurovision -μην κατηγορούμε την Ελλάδα. Δεν είναι μόνο στην Ελλάδα έτσι. Είναι τα ίδια και χειρότερα και στα άλλα κράτη – μέλη. Όλες οι συζητήσεις είναι επί εθνικών και κυρίως μικροπολιτικών θεμάτων. Αυτή είναι η ευρωπαϊκή προεκλογική εκστρατεία που γίνεται. Χαίρομαι για όσους ήρθαν σήμερα εδώ για να ακούσουν κάποια πράγματα διαφορετικά σε σχέση με τα σημερινά πραγματικά διακυβεύματα.

ΔΠ: Η Ευρώπη χτίστηκε, όπως κάθε χώρα στο δυτικό κόσμο, στη λογική ότι κάθε επόμενη γενιά θα ζει καλύτερα σε σχέση με την προηγούμενη. Για πολλούς και ιδιαίτερα για τους νέους στη χώρα μας, οι οποίοι έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια κρίσης, πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού αυτή τη στιγμή δε βλέπει αυτήν την πρόοδο την οποία του έχουμε υποσχεθεί. Και συνεπώς υπάρχει ένα πολύ μεγάλο αντισυστημικό κύμα που λέει δε ξέρω τι θέλω, αλλά αυτό που κάνετε δε μου κάνει. Και εδώ πέρα πρέπει να απαντήσουμε συνολικά, όλοι μας. Μαζί πολιτικοί, επιχειρηματική τάξη και κοινωνία, να υπερασπιστούμε αυτά που έχουμε πετύχει και να πείσουμε ότι το σύστημα σηκώνει μερεμέτι, ότι μπορούμε να το βελτιώσουμε και όχι να το γκρεμίσουμε για να χτίσουμε κάτι διαφορετικό. Οι πολιτικοί ηγέτες πρέπει να το καταλαβαίνουν, δε χρειάζεται να τους πείσεις. Χρειάζεται πολιτικό θάρρος για να τα υλοποιήσουν και αυτό είναι το ζητούμενο.

ΕΜ: Όχι. Το ότι υπάρχει λειψανδρία στο ευρωπαϊκό πολιτικό προσωπικό στο υψηλότατο επίπεδο είναι γνωστό στους πάντες. Γι' αυτό ανέφερα το Μάριο Ντράγκι, γιατί θα ήταν μία εξαιρετική ευκαιρία για την Ευρώπη, εάν δεχόταν να πάει. Δυσκολεύεται να δεχτεί γιατί έχει

επίγνωση του τι είναι οι Βρυξέλλες. Όταν κυκλοφορείς μέσα στο Berlaymont, όπου είναι 10-15.000 άνθρωποι, οι μισοί, μέσα στο κτίριο, όπου υποτίθεται ότι είναι εκεί για να σου κάνουν τη διεκπεραίωση των πολιτικών αποφάσεων που παίρνονται σε επίπεδο Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ή Συμβουλίου Υπουργών και Κοινοβουλίου, αυτή είναι η δουλειά της Κομισιόν, αυτή κυκλοφορούν με σημαίες της Ουκρανίας και όλη η συζήτηση είναι περί αυτού. Στο πλαίσιο της ιδιότητας μου, ως Πρόεδρος της Ευrometaux, όποτε έχω δει την Πρόεδρο, την κ. Φον ντερ Λάιεν και το Σέφκοβιτς και άλλους, η συζήτηση κατά τα 4/5 αφορά την Ουκρανία. Ένα πρωί μας μάζεψε (σ.σ. τα μέλη της Ευrometaux) κατεπειγόντως η κ. Φον ντερ Λάιεν από όλη την Ευρώπη, καμιά 35αριά εκπροσώπους, μπαίνει μέσα και λέει έχω σαράντα λεπτά. Και αρχίζει και μιλάει και επί 35' μας ανέλυε το πρόβλημα της Ουκρανίας. Από τους 35 εκεί, οι μισές επιχειρήσεις είναι κλειστές, αυτό είναι προ δύο ετών. Δεν είχαν ρεύμα, τότε το ρεύμα έκανε 500 ευρώ η μεγαβατώρα. Σταμάτησε μετά από 35' και λέει όποιος θέλει να κάνει μία ερώτηση. Είπα κι εγώ να κάνω, να ανοίξουμε μία συζήτηση. Είπαμε να έρθουμε να κάνουμε μία συζήτηση εδώ για θέματα τα οποία μας καίνε, γιατί τέλος του μηνός θα πρέπει να πληρώσουμε πολύ μεγάλες υποχρεώσεις, εδώ δεν ήρθαμε να κάνουμε πολιτική και αυτή, ίσως, είναι μία άλλη συζήτηση που πρέπει να γίνει σε άλλο φόρουμ. Και μου λέει η Πρόεδρος, κ. Μυτιληναίε πρέπει να ξέρετε πως αντιλαμβάνομαι πάρα πολύ καλά τις δυσκολίες για τις οποίες μου λέτε, αλλά η ελευθερία έχει κόστος. Κι εσείς τώρα καλείστε να πληρώσετε αυτό το κόστος. Λέω, αν θέλετε να έρθετε στην Ελλάδα, έχουμε 5.000 εργαζόμενους, θέλετε να έρθετε να τους το πείτε εσείς; Γιατί εγώ αυτό δε μπορώ να τους το πω. Σε ένα τέτοιο σκηνικό, για τι πολιτικές μιλάμε; Ποιων πολιτικών; Αυτή η Επιτροπή, η οποία φεύγει, σύμφωνα με όλους τους γνωρίζοντες και όλους όσους έχουν ασχοληθεί με τα ευρωπαϊκά θέματα και ξέρουν τις Βρυξέλλες, θεωρείται η χειρότερη Επιτροπή που έχει υπάρξει από την ίδρυση της Ευρωπαϊκής κοινότητας άνθρακα και χάλυβα, στη Ρώμη το 1956. Χειρότερη δεν έχει υπάρξει. Από ποιότητα, από δουλειά, από όλα. Το πρώτο ή το μοναδικό θέμα ήταν η πράσινη μετάβαση. Η κ. Φον ντερ Λάιεν έχει καταλάβει ότι τα έχουν κάνει μαντάρα και στο δεκάλογο της επόμενης θητείας η πράσινη μετάβαση δεν υπάρχει. Πρώτο μακράν είναι το θέμα της άμυνας και μετά η ανταγωνιστικότητα της βιομηχανίας, δηλαδή, όλα τα αντίθετα. Πείτε μου εσείς για ποια πολιτική μιλάμε.

ΔΠ: Να δοκιμάσω να είμαι πιο αισιόδοξος. Μέχρι πριν από 2-3 χρόνια αισθανόμουν ότι κανείς δεν καταλάβαινε τι λέγαμε. Τον τελευταίο καιρό έχουν αυξηθεί οι ενδείξεις για τα προβλήματα, που υπάρχει μία πολύ μεγαλύτερη συνειδητοποίηση, πιστεύω. Μην ξεχνάμε και την έκθεση Ντράγκι που θα δούμε σε λίγο καιρό, η κα Φον ντερ Λάιεν τη ζήτησε. Και πιστεύω ότι είναι για να αποκτήσει ένα βάθρο πάνω στο οποίο θα μπορεί να συζητήσει με τους αρχηγούς κρατών. Το δεύτερο που πρέπει να έχουμε υπόψη μας είναι ότι η εξουσία των Βρυξελλών είναι αρκετά περιορισμένη απέναντι σε 27 πρωθυπουργούς. Και αυτό που χρειάζεται όποιος και να εκλεγεί είναι να υπάρχει μία ευρύτερη συνειδητοποίηση του τι πρέπει να γίνει.

BREXIT

ΔΠ: Αυτό που συνέβη το 2016 ήταν μία μεγάλη απώλεια τόσο για την Αγγλία, όσο και την Ευρώπη

ΕΜ: οι Άγγλοι είναι μέρος της Ευρώπης και της πολιτιστικής της κληρονομιάς και η απόφασή τους το 2016 υπήρξε μία από τις ατυχέστερες που έχουν ληφθεί.

ΚΟΙΝΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στο θέμα της άμυνας και της κοινής αμυντικής πολιτικής σε επίπεδο Ε.Ε., ο κ. Παπαλεξόπουλος στάθηκε στα ζητήματα του κατακερματισμένου budget που κατανέμεται στο 75% σε εξωτερικές προμήθειες, αλλά, κυριότερα, στην έλλειψη κοινής πολιτικής βούλησης. Ο κ. Μυτιληναίος επεσήμανε πως η κοινή γνώμη δεν έχει συνηθίσει σε τέτοιου είδους δαπάνες – με δεδομένο πως για να αποδοθεί τμήμα του κοινοτικού προϋπολογισμού προς μία τέτοια κατεύθυνση, – ενώ επανέλαβε πως για χρόνια η Ευρώπη βασιζόταν (εν είδη εξάρτησης) ως προς την άμυνά της στις Ηνωμένες Πολιτείες και ως προς την ενέργειά της από τη Ρωσία. Επιπρόσθετα, σημείωσε πως στην Ευρωπαϊκή αγορά, σήμερα, δεν υπάρχει πληθώρα εταιρειών που να δραστηριοποιείται στην αμυντική βιομηχανία αιχμής – γεγονός που, σύμφωνα πρόβλεψη του κ. Μυτιληναίου, για πάρα πολλά χρόνια, θα κυριαρχείται από τις Η.Π.Α. Στο ίδιο θέμα ο κ.

Μυτιληναίος διερωτήθηκε εάν θα έπρεπε «...να ξαναδούμε την ελληνική αμυντική βιομηχανία», η οποία τελεί σε μαρασμό. Κάποτε δε μπορούσες να κάνεις τίποτα χωρίς ελληνική συμπαράγωγή.

Στο ερώτημα του Αλέξη Παπαχελά για το από πού μπορεί να προκύψει μία νέα πολιτική ηγεσία και για το γιατί οι ίδιοι – οι γενικότερα οι επιχειρηματίες – δεν εμπλέκονται ενεργά με την πολιτική, ο κ. Παπαλεξόπουλος τόνισε ότι «είναι άλλη τέχνη η πολιτική και άλλη αυτή της επιχειρηματικότητας», με τον κ. Μυτιληναίο να συμφωνεί τονίζοντας πως οι επιχειρηματίες οφείλουν να διατηρούν «ανοιχτό διάλογο με τους πολιτικούς που μπορούν και θέλουν να ακούσουν» και υπογραμμίζοντας πως «το Α και το Ω είναι η πολιτική και οι πολιτικοί», καθώς εκείνοι «έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο».

Ο κ. Παπαλεξόπουλος, εν συνεχεία, κάλεσε σε σύμπνοια τις δυνάμεις της πολιτικής, της επιχειρηματικής τάξης και της κοινωνίας ως προς τα διακυβεύματα που τέθηκαν στη συζήτηση ενόψει των Ευρωεκλογών, ενώ ο κ. Μυτιληναίος επεσήμανε πως «το πρόβλημα ξεκινά από το Ευρωκοινοβούλιο», επιχειρηματολογώντας για το ότι το Ευρωκοινοβούλιο θα έπρεπε να είναι ένας χώρος στον οποίο θα βρίσκονται «οι άριστοι», διατυπώνοντας θέση απέναντι στη διαδικασία του σταυρού η οποία, σήμερα, στέλνει το πιο δημοφιλή.

Ο κ. Παπαλεξόπουλος σημείωσε ότι σε βάθος χρόνου η Ευρώπη δεν πρόκειται να διαλυθεί, έχουμε ως δημοκρατίες την ικανότητα να εξελισσόμαστε. Περνάμε έναν κύκλο και παραμένω αισιόδοξος ότι η Ευρώπη θα βρει το δρόμο της. σχολίασε ακόμη ότι δεν νοείται η αυτονομία της Ευρώπης, ΗΠΑ και Κίνας, γιατί ο κόσμος έχει τόση οικονομική διασύνδεση που το πλήρες διαζύγιο δεν νοείται.

Κλείνοντας, δήλωσε «Ευρώπη – negative, Ελλάδα – positive», υποστηρίζοντας πως στην Ελλάδα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα προς μία θετική κατεύθυνση, Επεσήμανε, ωστόσο, με έμφαση πως η Ευρωπαϊκή Ελλάδα έχει μέλλον εντός της Ένωσης, καθώς δεν υπάρχουν επιλογές, παρά τα προβλήματα και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η Ενωμένη Ευρώπη.

>> Δείτε εδώ το βίντεο της εκδήλωσης: <https://www.youtube.com/live/vyrKVqbf1h4> <<